

Aká bola Guadalupe?

Keď mala Mary Altozano 19 rokov, vďaka náhode stretla ctihodnú Guadalupe Ortiz de Landázuri. Toto stretnutie ovplyvnilo zvyšok jej života. O šesťdesiat rokov neskôr nám Mary ponúka svoje spomienky na Guadalupe.

14.05.2018

Ako ste stretli Guadalupe?

Bolo to v roku 1949 a mala som 19 rokov. Pochádzam z Andalúzie, avšak

po ceste na návštevu jedného s
mojich bratov sme boli v Madride.
Jedna z mojich sestier sa priatelila s
Guadalupe a pozvala ma na návštevu
Zurbaránu, rezidencie pre
univerzitných študentov. Keď sme
prišli, vošli sme do miestnosti, kde
Guadalupe práve začínala hodinu.
Začala hovoriť o modlitbe. Aj dnes by
som ešte vedela zopakovať všetko, čo
som v ten deň počula. Zapôsobila na
mňa silou a presvedčením, s ktorým
hovorila. Bolo zjavné, že ťaží zo
svojej osobnej skúsenosti. Hovorila,
že sa môžeme osobne zhovárať s
Bohom v ktoromkoľvek momente
dňa, že Boh je náš otec a bláznivo nás
miluje. Taktiež vysvetlila skutočnú
prítomnosť Ježiša Krista vo
svätostánku, že na nás čaká, aby sme
mu porozprávali o našom dni. V tom
čase som už tieto veci poznala a žila
som kresťanským životom, ale nikdy
som nebola tak nadchnutá. Rozhodla
som sa vrátiť do Zurbaránu a
povedala som o tom svojim dvom

najlepším kamarátkam, ktoré sa ku mne v ten deň pridali.

Bolo na Guadalupe niečo, čo Vás fascinovalo?

Jej prirodzenosť. Vzbudzovala dôveru. Dá sa povedať že študenti, ktorí žili v rezidencii k nej prechovávali obrovské sympatie a dobre ju poznali.

Ale v ten prvý deň ste s ňou nehovorili...

To je pravda, ale o dva alebo tri dni sa ma moja sestra spýtala, či chcem ísť opäť na návštevu. Tentoraz sme pomohli s nejakými vecami okolo domu. Nakoniec Guadalupe prišla a chvíľu sme sa rozprávali. Pozvala ma na duchovné cvičenia, ktoré sa mali konať v centre zvanom Molinoviejo, v Segovii. Keďže som bola v Madride iba na prázdninách povedala som, že si zvyčajne robím duchovné cvičenia s mojou farnosťou doma v Andalúzii.

Upozornila ma na to, že dátumy dokonale sedia s mojím pobytom v Madride a pozvala ma, aby som určite prišla. Aj tak som sa rozhodla, že nepôjdem, a rozlúčila som sa mysliac si, že ju už nikdy neuvidím. V každom prípade to bol príjemný rozhovor a odišla som šťastná.

Nakoniec ste ju znova stretli?

V ten istý deň počas obeda v dome, kde sme boli ubytovaní, zazvonil telefón. Bola to Guadalupe. Chcela vedieť, ako som sa rozhodla ohľadom duchovných cvičení. Povedala som jej, že nepôjdem. Ona mi na to odvetila, že by mi to neskôr mohlo byť ľúto a pre prípad, že by som si to chcela rozmyslieť, mi ešte zavolá. Keď som sa vrátila ku stolu môj brat, ktorý začul rozhovor, sa ma spýtal: „Chceš tam naozaj ísť? Viem, že je nepríjemné hovoriť o tom všetkom s mamou a otcom, pýtať si peniaze tak... ale ak chceš naozaj ísť, nerob si

starosti, ja sa o všetko postarám.“
Keď som videla, že všetko ide tak
hladko a v podstate som aj chcela ísť,
rozhodla som sa nie len zúčastniť, ale
aj pozvať svoje dve kamarátky.
Zavolala som Guadalupe a povedala
som jej, že prídeme tri.

Bola Guadalupe na tých duchovných cvičeniach?

Áno. Z tých duchovných cvičení si
pamätám atmosféru ticha, ktorá dala
každému príležitosť skutočne hovoriť
s Bohom a počúvať ho. Ale zo
všetkého najviac si pamätám
rozhovor s Guadalupe. Nádherným
spôsobom mi vysvetlila poslanie
Opus Dei, myšlienku svätosti
uprostred sveta, jasne a detailne, a
zároveň objasnila moje otázky.
Znamenalo to milovať Ježiša Krista
celým srdcom, celou silou, vo svojej
práci, doma, približovať ho ľuďom a
snažiť sa rozsievať pokoj a radosť
všade. A v istom momente sa ma

spýtala. „Nemyslíš si, že toto by mohlo byť vhodné povolanie pre Teba?“

Zhovárala sa so mnou láskavo, s rešpektom k mojej slobode. Vtedy som už mala v sebe túžbu urobiť čokoľvek, o čo ma Boh požiada. Jej odvaha ma predsa šokovala a povedala som jej: „Guadalupe, veď ma ešte ani nepoznáš. Ako mi toto môžeš navrhovať?“ Guadalupe odpovedala: „Máš pravdu. Nepoznám Ťa, ale poznám Tvoju rodinu a viem, že si dobre formovaná z domu. Teraz je to otázka veľkodušnosti. A dodala: „Porozmýšľaj o tom a urob úplne čokoľvek, čo chceš“- zdôrazňovala dôležitosť konať úplne slobodne. „Ale ak odpovieš áno, bude to definitívne. Nemôže to byť dnes áno a zajtra nie. Je to navždy.“ Vysvetlila mi to tak dobre, že som pochopila, že ak poviem áno, urobím to s plným vedomím toho, čo to znamená.

Potom dodala: „ Teraz už nemusíme viac hovoriť o tejto téme.“ Šla som do kaplnky a pred svätostánkom, kde je Ježiš naozaj prítomný, som povedala áno. Rozhodla som sa, že chcem povedať áno nášmu Pánovi práve v tej chvíli a nenechať ho už dlhšie čakať. Som si istá, že to bola veľmi špeciálna milosť, ktorá ma priviedla k rozhodnutiu v takom krátkom čase. Ale bolo to úplne vedomé rozhodnutie a vďaka Božej pomoci som ho ctíla po všetky tie roky. Vyhľadala som Guadalupe, aby som sa jej opýtala, ako požiadať o prijatie a ona mi vysvetlila, že treba napísať list zakladateľovi, v ktorom poviem, že sa chcem stať členkou Opus Dei.

Uvedomila som si, akú dôveru mi Guadalupe preukázala tým, že žiadosť o prijatie nechala na mne, lebo ihneď ako skončili duchovné cvičenia, som sa vrátila do svojej dediny v Jaén v Španielsku, kde nebol nikto z Opus Dei. Potrebovala

som hovoriť s rodičmi. Vedela som, že mi nebudú brániť, lebo môj otec vždy hovorieval, že sme najprv Božie deti a potom deti svoji rodičov a že žiadny rodič nemôže brániť jednému zo svojich detí v rozhodovaní. A to nie len v profesionálnych záležitostiach, ale vo všetkom. Tak som to najskôr povedala mojej mame. Zareagovala upreným pohľadom na obraz Najsvätejšieho srdca, ktorý visel v jej izbe, pričom jej slzy stekali po tvári. Keď môj otec videl, že som rozhodnutá, povedal mi, aby som šla.

Zostali ste potom s Guadalupe v kontakte?

Natrafila som na ňu v Španielsku už len zopár krát. V tom čase Dielo ešte len začínalo expandovať do nových krajín: Mexiko, Spojené štáty...a čoskoro sme zistili, že Guadalupe odišla do Mexika.

Kedy ste ju znova videli?

O dva roky neskôr v 1951, som sa presťahovala do Ríma. Znova som ju videla v roku 1956 lebo si urobila výlet do Ríma z Mexika. Bola úplne rovnaká: veľmi živá osoba, ktorá hovorila o mnohých veciach, vrátane humorných príbehov, a spievala piesne... Vždy ju bolo vídať usmiatu, šťastnú, vlúdnou a bola veľmi príjemná spoločníčka.

Svätý Josemaría pozval Guadalupe žiť v Ríme a pracovať s ním, a tak sme sa v tomto období príležitostne vídali. Keď som ju naposledy videla bola chorá a práve dostala posledné sviatosti. Polepšilo sa jej a naďalej bola vyrovnaná a všímavá voči ľuďom. Jej krehké zdravie – mala potiaže so srdcom- ju prinútili vrátiť sa natrvalo do Španielska.

Mala Guadalupe niektoré vlastnosti, ktoré Vás fascinovali?

Jednoduchosť pri jednaní s Bohom.
Bola to veľmi inteligentná osoba,

jedinečná, mala obrovskú túžbu priviesť veľa ľudí bližšie k Bohu a robila to veľmi prirodzeným spôsobom. Bolo to nenútené... Stále si pamätám ten deň, keď mi rozprávala o Diele, lebo hovorila nenútené, otvárajúc pred mojimi očami príťažlivé perspektívy. Tiež by som spomenula jej snahu spríjemňovať druhým život, jej schopnosť byť vnímavou voči každému.

Keď ste boli s Guadalupe, mysleli ste niekedy na to, že ste so svätou?

Keď otvorili proces beatifikácie s ňou, pripadalo mi to ako tá najnormálnejšia vec. Vo svojom vnútre som vôbec nepochybovala, že táto žena šla priamo do neba.

Pravdupovediac, dlhý čas som sa za ňu modlila s veľkou vďačnosťou, lebo bola pre mňa obrovskou oporou. Pokračovala som vo svojich

modlitbách za Guadalupe až kým sa neotvoril proces beatifikácie s ňou.

Spôsob, akým Guadalupe žila ducha Opus Dei - jednoduchým, ale špecifickým spôsobom, na mňa hlboko zapôsobil. Bola to veľmi normálna svätosť, ktorá hľadala, ako urobiť život tých, čo sú okolo radostnejším.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/aka-bola-guadalupe/](https://opusdei.org/sk-sk/article/aka-bola-guadalupe/)
(26.03.2025)